

РЕШЕНИЕ

№ 7031

гр. София, 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 82 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: АНЕТА ИЛЧ. ИЛЧЕВА

при участието на секретаря КРИСТИНА Д. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от АНЕТА ИЛЧ. ИЛЧЕВА Гражданско дело № 20231110146508 по описа за 2023 година

.....“ ООД е предявило срещу Я. С. Я. осъдителен иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да му заплати сума в размер на 17 287,07 лева, ведно със законната лихва от 18.08.2023 г. до окончателното изплащане, представляваща мораторна лихва върху усвоена и непогасена главница в размер на 54733 лева, дължима по сключени между страните Договор за кредит № 2..... г. и Анекс/ДС № 1/20.11.2018 г. за периода 18.08.2020 г. - 17.08.2023 г.

Ищецът твърди, че между него и Я. С. Я. е сключен Договор за кредит № 2..... г., по силата на който на кредитополучателя е отпуснат кредит в размер на 80 000 лева с краен срок за погасяване 20.11.2018 г. С оглед на това, че на падежа ответникът не успял да върне кредита в пълен размер, страните постигнали съгласие чрез подписан от тях Анекс/ДП № 1 към договора, че остатъкът от главницата в размер на 75 000 лева ще бъде дължима на нов падеж - до 20.09.2019 г., като тази сума ще продължава да се олихвява с месечен лихвен процент в размер на 2 % или ежемесечно дължимата договорна лихва ще възлиза на 1500 лева. Твърди, че ответникът отново не изпълнил задълженията си по договора, поради което кредитът бил обявен от ищеца за предсрочно изискуем с връчването на 09.04.2019 г. на Нотариална покана с рег. № 4992 на нотариус Ивайло Николов. В исковата молба се твърди, че за вземанията по договора за кредит ищецът е предявил осъдителен иск, като по образуваното пред СГС гр. д. № 8707/2019 г. било постановено решение от 04.02.2020 г., с което ответникът бил осъден да заплати задълженията си. С решение № 471/11.05.2021 г. по в. гр. д. № 3413/2020 г. САС приел, че са налице нарушения на разпоредби, залегнали в ЗПК, като на основание чл. 22, вр. чл. 10, ал. 1 и чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК договорът бил обявен за недействителен, като кредитополучателят дължал връщане само на остатъка от главницата,

след приспадане на платените от него суми. Това решение било потвърдено с решение № 50259/12.01.2023 г. по гр. д. № 3620/2021 г. на ВКС. Ищецът намира, че при получаване на парична сума по недействителен договор ответникът дължи връщането □ заедно с мораторната лихва, доколкото същата има характера на обезщетение, а не на възнаграждение и се явява дължима независимо от източника (договорен или извъндоговорен).

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е депозирал писмен отговор, с който оспорва предявения иск като неоснователен. Излага твърдения, че с оглед недействителността на процесния договор ищцовото дружество не може да търси възнаградителни и мораторни лихви или други разходи по кредита, като дължима се явява единствено предоставената от него главница. Счита, че с претендираната мораторна лихва ищцовото дружество цели неоснователно да се обогати, като заобиколи правилата на чл. 23 ЗПК. Посочва, че действията на ищеца като кредитна институция протИ.речат на разпоредбите на ДФЕС, както и на основните принципи на ПЕС, насочени към гарантиране справедлИ.стта и защитата на потребителите, които са икономически по-слабата страна в правоотношението. Заявява също, че с претенцията си за мораторна лихва се стига до злоупотреба с право от страна на ищцовото дружество, което недобросъвестно упражнява процесуални права. Ответникът намира, че целта и предназначението на връчената му нотариална покана е да изпълни задълженията си по договора, а не да върне даденото като получено без основание. Твърди, че по образуваното пред ЧСИ изп. дело всеки месец се удържат парични средства от трудовите му възнаграждения в полза на вискателя - ищец, поради което при евентуално уважаване на настоящата осъдителна претенция ответникът ще бъде поставен в ситуация да плати да пъти за едно и също нещо. Оспорва твърдението на ищеца, че с подписването на анекс към договора за кредит е признал дължимостта на задълженията по него. Евентуално оспорва, че мораторната лихва се дължи в претендирания размер като изяснява, че датата, от която би се дължала такава, не е връчването на нотариалната покана, а подаването на исковата молба - 18.08.2023 г. и следва да бъде изчислена върху главницата от 54 733 лева, след приспадане на събраните суми по изп. дело № 757/2021 г. на ЧСИ

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически изводи:

По делото е безспорно, че между страните е сключен Договор за кредит № 2..... г., по силата на който на кредитополучателя е отпуснат кредит в размер на 80 000 лева с краен срок за погасяване 20.11.2018 г. С Анекс /Допълнително споразумение/ № 1 към договора страните договарят, че остатъкът от главницата в размер на 75 000 лева ще бъде дължим до 20.09.2019 г.

С нотариална покана, връчена на 09.04.2019 г., ищецът кани ответника да му заплати дължимите суми по сключените договор за кредит и анекс към него.

С решение от 04.02.2020 г. по гр. д. № 8707/2019 г. на СГС Я. С. Я. е осъден да заплати на“ ООД сумата в размер общо на 90 375 лв., дължима по Договор за кредит № 2..... г. и сключения към него Анекс /Допълнително споразумение/ № 1/20.11.2018 г.,

включваща усвоена и непогасена главница в размер на 75 000 лв., сумата в размер на 10 650 лв. – договорна възнаградителна лихва за периода 20.10.2018 г. - 23.04.2019 г. и 4725 лв. – наказателна лихва за периода 20.02.2019 г. - 23.04.2019 г. Исковата молба, по която е образувано делото, е подадена на 22.05.2018 г.

С решение от 11.05.2021 г. по в. гр. д. № 3413/2020 г. на САС е отменено частично решението на СГС, като е отхвърлен предявеният от“ ООД против Я. С. Я. иск с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 240 от ЗЗД за сумата над размера от 54 733 лв. до размера от 75 000 лв., представляваща усвоена и непогасена главница по Договор за кредит № 2..... г. и сключения към него Анекс /Допълнително споразумение/ № 1/20.11.2018 г., както и за сумата от 10 650 лв., представляваща договорна възнаградителна лихва по Договор за кредит № 2..... г. и сключения към него Анекс /Допълнително споразумение/ № 1/20.11.2018 г. за периода 20.10.2018 г. - 23.04.2019 г., както и за сумата от 4725 лв., представляваща наказателна лихва по Договор за кредит № 2..... г. и сключения към него Анекс /Допълнително споразумение/ № 1/20.11.2018 г. за периода 20.02.2019 г. - 23.04.2019 г. и е потвърдил решението в частта, с която Я. С. Я. е осъден да заплати на“ООД сумата до размера от 54 733 лв., представляваща усвоена и непогасена главница по Договор за кредит № 2..... г. и сключения към него Анекс /Допълнително споразумение/ № 1/20.11.2018 г.

С решение от 12.01.2023 г. по гр. д. № 3620/2021 г. на ВКС е оставено в сила решението на САС.

По делото е прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза, което отчитайки постъпленията по изп. д. № на ЧСИ, послужили за частични погашения по главницата на вземането, е изчислило мораторна законна лихва върху сумата от 54 733 лв. за периода 18.08.2020 г. -18.08.2023 г. вкл., в размер на 17198,58 лв. На база анализ на представени счетоводни регистри и аналитична хронология от страна на ищеца експертизата констатира, че счетоводното отчитане на процесното вземане е редовно и коректно.

Представено е Удостоверение за размера на дълга по изп. д. № на ЧСИ, в което се посочва, че към 12.03.2024 г. непогасеното задължение по изпълнителен лист от 27.08.2021 г. по гр. д. № 3413/2020 г. на САС от главницата е в размер на 33253,28 лева, като изплатената част от главницата е в размер на 21479,72 лева.

При така приетата фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже основанието, от което произтича вземането му и забавата, т. е. да установи момента на изискуемост на главното вземане, а в тежест на ответника е да докаже погасяване на дълга на падежа.

Съгласно чл. 86, ал. 1 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Според чл. 84, ал. 1 ЗЗД когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му. Доколкото задължението за главница е с определен срок, ответникът е изпаднал в забава след настъпването му: за сумата от 80000 на 21.11.2018 г., респ. за сумата от 75000 лева – на 21.09.2019 г. Поради това, че САС е определил дължимата главница в размер на 54 733 лева, то

следва да се счита, че законната лихва следва да се начислява върху тази сума, считано от 21.09.2019 г., както е бил определен падежът с допълнителния анекс към договора за кредит. Доколкото присъждането на законна лихва е последица от уважаване на иска, то същата е започнала да се начислява върху уважената част от главница от датата на исковата молба по гр. д. № 8707/2019 г. на СГС. В резултат на това, че искът е предявен за периода 18.08.2020 г. - 17.08.2023 г., то съдът намира, че същият е предявен за период, следващ падежа на основаното вземане. Съдът счита, че няма да се стигне до двойно плащане на едно и също вземане, поради това, че в представеното удостоверение по изп. д. № е посочен размерът на неизплатената главница, като няма данни да е събирана и натрупаната законна лихва. Съдът намира, че следва да се съобрази с изготвената по делото ССЧЕ, според която размерът на законната лихва за процесния период е определен на сумата от 17198,58 лева, до който и размер предявеният иск се явява основателен и следва да бъде уважен.

При този изход на спора право на разноски имат и двете страни. Ищецът има право на разноски на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, като е сторил следните разноски: 692 лева – държавна такса, 300 лева – депозит за експертиза и 1200 лева – адвокатско възнаграждение, от които следва да му бъдат присъдени 2180,77 лева съразмерно с уважената част от предявения иск. Ответникът има право на разноски на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, като е сторил следните разноски 2000 лева – адвокатско възнаграждение, което не е прекомерно с оглед чл. 7, ал. 2, т. 3 НМРАВ, фактическата и правна сложност на делото, от които следва да му бъдат присъдени 10,23 лева съразмерно с уважената част от предявения иск. Определени по компенсация разноски се дължат на ищеца в размер на 2170,54 лева.

Воден от горното, Софийски районен съд, 82 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Я. С. Я., ЕГН *****, да заплати на“ ООД, ЕИК, на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от 17 198,58 лева, ведно със законната лихва от 18.08.2023 г. до окончателното изплащане, представляваща мораторна лихва върху усвоена и непогасена главница в размер на 54733 лева, дължима по сключени между страните Договор за кредит № 2..... г. и Анекс/ДС № 1/20.11.2018 г. за периода 18.08.2020 г. - 17.08.2023 г. , като **ОТХВЪРЛЯ** иска над сумата от 17 198,58 лева до пълния претендиран размер от 17 287,07 лева.

ОСЪЖДА Я. С. Я., ЕГН *****, да заплати на“ ООД, ЕИК, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 2170,54 лева - разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____